בית משפט השלום באשקלון

ת"פ [redacted] מדינת ישראל נ' XXX **19 יולי 2021**

בפני כב' השופט חיים נחמיאס,שופט בכיר

המאשימה **מדינת ישראל**

נגד

הנאשם [redacted]

<u>נוכחים:</u>
ב"כ המאשימה – עו"ד [redacted]
ב"כ הנאשם – עו"ד אסף דוק ועו"ד נוי לביא
הנאשם בעצמו

<u>גזר דין</u>

הגיע העת לגזור דינו של הנאשם בתיק ישן נושן זה שעבר גלגולים רבים, הגיע לאחרונה לטיפולי.

המדובר בשני אירועים מלפני שנים, האירוע האחרון מיום ה-07.06.19 דהיינו לפני למעלה משנתיים ימים המפורט בסעיפים 1-5 לעובדות כתב האישום המתוקן ובגינו הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בן זוג.

השני מלפני כ-6.5 שנים המפורט בסעיף 7 בכתב האישום המתוקן בגינו הורשע הנאשם בתקיפה סתם של בן זוג.

נמנו וגמרו באי כוחם של הצדדים עוד בתאריך 07.11.19 והגיעו להסדר טיעון במסגרתו הוגש כתב אישום מתוקן, הנאשם הודה בו וגם הורשע, הוסכם שהנאשם יישלח לשירות המבחן לקבלת תסקיר בעניינו ויהיו טיעונים פתוחים כאשר עמדת המאשימה הנה מאסר בפועל וענישה נלווית וההגנה תטען באופן פתוח מבלי לטעון לאי הרשעה. עוד הוסיפו שבאם התסקיר יהא חיובי בפרמטרים של הפנה ולקיחת אחריות, אי פתיחת תיקים חדשים, טיפול באם שירות המבחן ייקבע, הפחתת מסוכנות הצדדים ישובו להידבר והתביעה תוכל לבחון מבלי להתחייב עבודות שירות וענישה נלווית וכך נדחו הדיונים שוב ושוב, הפרוטוקולים מדברים בעד עצמם, הוגשו גם תסקירי מעצר עם בקשות דחופות ובהולות לשינוי תנאים, אין צורך להאריך לגביהם.

הוגשו על הנאשם לא פחות ולא יותר מ-5 תסקירי שירות המבחן, מתאריכים : 10.05.20, 06.09.20, 22.01.21, 03.06.21, 15.07.21 כל אחד מהם מדבר בעד עצמו ושוב לא אחזור על מה שנאמר בו. שירות המבחן טיפל בעניינו של הנאשם למעלה משנה וחצי. מהתסקירים למדתי רבות אודות הנאשם והמתלוננת, אין לנאשם עבר פלילי כלשהו, בן 37 נשוי למתלוננת, אב לשלוש בנות קטינות, טרם מעצרו עבד כמורה לחינוך גופני, שוחרר מן המעצר למעצר בית בבית אמו בנהריה, לימים הוקלו בתנאי השחרור, הנאשם הביע בושה וחרטה עמוקים על מעשיו כלפי אשתו, הוא עצמו הגיש מיוזמתו תלונה במשטרה על מעשיו. המתלוננת מנגד, הדגישה שלא היו אירועי אלימות קודמים מעבר לאלו המצוינים בכתב האישום, היא רואה בנאשם אדם טוב, לא חששה לשלומה, הנאשם לא מהווה איום עליה, אמנם בתחילה הייתה מעוניינת להמשיך בזוגיות אולם לעת הזו החליטו שדרכיהם תפרדנה.

מדובר בנאשם מופנם, גם כנוע, שתפקודו היה תקין בכל תחומי חייו השונים, צבא, לימודים ועבודה.

דיונים נדחו שוב ושוב לבקשות שירות המבחן, בין היתר לצורך מיצוי הליכי טיפול ושיקום, הכל כמפורט בתסקירים. הנאשם גם שולב בטיפול ממושך בבית נועם בתנאי מקום. הנאשם מצא לו מקום עבודה באשקלון אך שכרו כמחצית מזה שהיה מרוויח קודם לכן כעובד הוראה אף על פי כן הוא שמח בחלקו ובהחלט לדבריו בפניו אמר דברים שיצאו מליבו ונכנסו אל ליבי. אין עוד קשר ישיר בין הנאשם לבין המתלוננת, הנאשם מקפיד על הקשר עם הבנות המשותפות. הנאשם התמסר להליכי הטיפול הרבים שהיה בהם, תחילה במרכז אלמ"ב בנהריה, בית נועם באשקלון, מרכז אלמ"ב באשקלון נרתם בכל מאודו וערך תהליך שיקום משמעותי. הערכת שירות המבחן וזאת גם לדעת המתלוננת שהמסוכנות פחתה, שירת המבחן סבור שלאור התמשכות ההליך הנוכחי דהיינו למעלה משנתיים ימים במהלכו שולב הנאשם בהליכי טיפול נרחבים בניהם במסגרת טיפול אינטנסיבית בבית נועם ולאור ההערכה הנוכחית של גורמי הטיפול באלימות במשפחה כי בעת הזו אינו זקוק לטיפול ייעודי בתחום זה, סבורים שירות המבחן כי ניתן להסתפק בתקופת טיפול קצרה בעיתוי הנוכחי ולהטיל עליו צו מבחן למשך 6 חודשים במהלכם ימשיכו ויעקבו אחר מצבו.

בנוגע להרשעתו בדין, לא נעלם מעניהם כי המדובר בעבירת חומרה משמעותית, עם זאת מדובר בהליך פלילי ראשון נגדו, בעל תפקוד תקין לאורך חייו. לאור הערכת סיכון נמוכה מהישנות עבירות דומות ולא עולה התרשמות מאדם בעל דפוסים אלימים ותוקפניים באישיותו. לאור כל האמור ועל מנת להעביר מסר מחזק לנאשם על השקעתו באפיקי השיקום ושלא לפגוע בהמשך תפקודו התעסוקתי ראו מקום לשקול להימנע מהרשעתו בדין בכפוף לתקופת המבחן המוצעת בת 6 חודשים.

שמעתי היון בקשב רב שעה ארוכה את באי כוחם של הצדדים שטענו מזה ומזה בשליחות שולחיהם.

לא אחזור על הדברים הרי הם מנויים בפרוטוקול. ב"כ המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם, הפנה לפסיקה, עתר למתחם לגביי האירוע הראשון בין 12-24 חודשים. לגבי האירוע השני בין 6-12 חודשים, לא התעלם מהאמור בתסקירים. לאור ההליך הטיפולי שעבר הנאשם עתר לרף התחתון של המתחם דהיינו ל-12 חודשים באירוע הראשון ול-6 חודשים באירוע השני. בהתחשב בתסקירים החיוביים עתר לעונש מאסר של 12 חודשים בפועל בנוסף לענישה אחרת של מאסר מותנה, קנס והתחייבות ללא פיצוי למתלוננת.

הסנגור מנגד, עמד על כל הנתונים והשיקולים לזכות הנאשם, עמד על ההליך השיקומי המסיבי שעבר, שיתוף הפעולה המלא שלו, פרק הזמן של למעלה משנתיים השנים שחלפו מאז ביצוע העבירות, אופיו הטוב של הנאשם למעט במעידות שבהם מדובר, טען למתחם שנע בין מאסר על תנאי לעבודות שירות, הפנה מצדו אף הוא לפסיקה, הפנה לתסקירים, ביקש כי לאור ההליך השיקומי הארוך והמוצלח שעבר הנאשם לסטות מהמתחם לקולא ולהסתפק במאסר על תנאי, צו מבחן, קנס.

שמעתי גם את הנאשם שבהחלט אמר דברים מליבו, חזר והביע חרטה, לקיחת אחריות, לא הצטער שהוא עצמו פנה והגיש תלונה במשטרה על עצמו. שמעתי את אמו וגם את אחיו, שניהם עזרו לנאשם לעבור כברת דרך לא פשוטה כתוצאה מפרשת דברים זו.

גזירת הדין היא המלאכה הקשה ביותר המוטלת על שופט ומקרה זה הוכיח זאת שוב.

שמעת את ב"כ המאשימה וחשבת שאתה חותם על דבריו מקבל את עמדתו, שמעת את הסנגור מנגד וגם הוא לכאורה הוליך אותך בשבי בטיעוניו הראויים והנה עתה הגיע העת לגזור דינו של הנאשם.

ראשית לכל חד וחלק ברור ללא ספק, הנאשם נכשל קשות וחמורות בהתנהגותו כלפיי אשתו, בת זוגו החל מאירוע שאירע לפני כ-4.5 שנים, תקף אותה שאחז בצווארה בחוזקה שהייתה בחודש ה-6 להריונה, על כך לא הגישה תלונה אלא בעקבות החקירה שנפתחה בעקבות האירוע האחרון מלפניי כשנתיים ימים, אירוע חמור עד מאוד כעולה מעובדות כתב האישום סעיפים 1-5.

כאמור הנאשם עצמו, הוא ולא אחר, פנה למשטרה ביוזמתו והגיש תלונה על עצמו וגם כיום לא מצטער על כך.

אכן המדובר בשני אירועים נפרדים, במובן זה צודק ב"כ המאשימה צריך לגזור עונשים נפרדים על כל אירוע ואירוע. האירוע האחרון כרונולוגית חמור ביותר מהאירוע הקודם. מבחינת הפגיעה בערכים

המוגנים אין ספק שלא כך ראוי שגבר יתנהג כלפיי אשתו, בכלל אדם כלפי אדם, אדם כלפי חברו אבל לא כל שכן שאשת חקו, נשוי לה, הורים לשלוש בנות קטינות פגע הנאשם קשות בערכים המוגנים העומדים ביסוד העבירות שבהם מדובר.

מבחינת מתחמי הענישה, לגביי האירוע הראשון כרונולוגית של תקיפה סתם של בן זוג אני סבור שהמתחם נמוך יותר מהמתחם לו טען בא כוח המאשימה ונוטה אני לקבל את עמדת הסנגור שהמתחם נע בין מאסר על תנאי למאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות, ראה למשל רע"פ 303/16. חמור הרבה יותר המתחם שעניינו האירוע השני כרונולוגית גם לאור החבלות של ממש שנגרמו למתלוננת, המצב אליו הגיעה, איבוד ההכרה והטלת מימיה על עצמה.

לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה, בין היתר מתיק 53105-10-20 שם נקבע מתחם שבין 8-18 חודשי מאסר, יחד עם זאת, המקרה שם לעניות דעתי חמור ביותר ממקרה זה שלנו, הייתה גם עבירה של פציעה כשעבריין מזוין ו-4 עבירות איומים, עבירות שלא נזכרות כלל במקרה שלפנינו. יחד עם זאת, אני בהחלט סבור שהמתחם נע בין עונש מאסר משמעותי ברף הגבוה שניתן לרצותו במסגרת עבודות שירות לבין עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח משמעותי, יכול שיגיע עד 18 חודשים.

עדיין על בית המשפט לשקול בכל תיק ותיק מהו העונש ההולם לנאשם.

גם לאחר תיקון 113, גם לאחר כל הפסיקה שבה מדובר לעולם הענישה הנה אינדיבידואלית וכאשר עובר הנאשם הליך שיקומי משמעותי עם שיתוף פעולה מלא של שירות המבחן במשך שנתיים 5 תסקירים חיוביים מוגשים עליו שוב ושוב ואף בתסקיר האחרון לסיים ללא הרשעה, נכון שאני לא חייב להיעתר להמלצת שירות המבחן אך לא ניתן להתעלם מכך, אין בידי לקבל את המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם בתיק זה, אני מעריך את עמדת הסנגור שברוב הגינותו לא סטה מהסדר הטיעון הנזכר דלעיל שקיבל על עצמו בטיעון פתוח שלא לטעון לאי הרשעה. גם אם היה דורש כך לא הייתי שוקל להימנע מהרשעתו של הנאשם. די באם אפנה לתיק 881-09-17 מבית המשפט המחוזי בירושלים.

תיק כזה שבפניי להוציא את הנאשם ללא הרשעה בפלילים תהא בגדר זילות הענישה, עדיין לא ניתן להתעלם מכל התסקירים ובעיקר מההליך הטיפולי השיקומי שעבר הנאשם, כל שנתבקש עשה ואני חייב לומר אני לא זוכר עוד מקרה אחד כזה שאני יושב 30 שנה על מדי, שנאשם נרתם להליך הטיפולי בכל מאודו למשך שנתיים ימים. הדברים אינם פשוטים, מורכבים וקשים עד מאוד. נער הייתי וגם

זקנתי וראיתי נאשמים שלא יכלו יותר והפסיקו את הטיפול באמצע הדרך, הדבר חייב מהנאשם שינוי מקום מגורים ואני משבח את אמו ואחיו שסייעו בידו, גם שמעתי מהנאשם שהפנים את הדברים, למד רבות, שיפר את תפיסתו וכשאמר לי בגילוי לב מדהים שלא מצטער שפנה למשטרה והגיש תלונה נגד עצמו אני סבור שהדבר מהווה אות ומופת לכנות דבריו, לא מן השפה אל החוץ כדי שאקל עמו אלא באמת ובתמים הבין שטעה קשות וחמורות ולא השאיר את הדבר לשיקול דעת אשתו אם היא תגיש תלונה, כמו האירוע 4.5 שנים קודם לכן למרות שהייתה בהריון לא הגישה תלונה.

מדובר בנאשם ללא עבר קודם, תלמיד מצטיין כעולה ממסמכים נ/1-נ/4, עבד במקום עבודה מסודר ומכובד כעולה מנ/5, גם היום עובד במקום פחות אטרקטיבי, עבודה קשה פיזית אך גם שם מגלה אחריות, חריצות, מסירות ויוזמה כעולה מנ/6.

בנסיבות אלה, שהמדובר כאמור בנאשם שקיבל על עצמו אחריות כבר בהזדמנות הראשונה, הוא פתח את התיק בתלונה שהגיש נגד עצמו בתחנת המשטרה, נרתם להליך הטיפולי כשנתיים ימים, מיצה שלוש מסגרות טיפוליות עד כדי כך שהיום שירות המבחן עצמו כבר לא רואה צורך לטיפול ייעודי נוסף בתחום.

לאור עמדת המתלוננת עצמה, אני סבור שמקרה זה מצדיק לסטות משיקולי שיקום לקולא עם הנאשם. אני בהחלט סבור שלאור הסדר הטיעון אליו הגיעו בזמנו באי כוח הצדדים, לאחר שהמדובר בתסקיר חיובי מן החיוביים ולא אחד אלא חמישה והנאשם עמד בכל הפרמטרים ראוי היה שהתביעה תבחן להסתפק בעבודות שירות עם ענישה נלוות, החליטו כאשר החליטו. זו עמדתם הייתה אמורה להיות על פי הסדר הטיעון אך היא איננה מחייבת את בית המשפט. אני סבור שלשלוח את הנאשם לבית האסורים תהא ענישה אכזרית ללא כל שיקולי שיקום, הרתעה ואם כך הייתי עושה בצדק היה אומר לי הנאשם לשם מה עשיתי את כל מה שעשיתי, נכון שעשה את הדברים לא רק למען ההקלה בעונשו, למען ידע להתמודד עם אתגרי החיים בעתיד, אבל אם לעת הזו הדברים לא יעמדו לזכותו מתי יעמדו לו.

אודה ולא אבוש התלבטתי אם לא לגזור על הנאשם עונש מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ואולם במחשבה נוספת סברתי שגם זאת איננו מחויב במציאות כאן. ראשית לכל משמעות הדברים דחייה נוספת לאחר הפגרה, עוד עינוי דין שיגרם לנאשם מעבר לשנתיים ימים של ההליכים שמתקיימים בתיק זה. מעבר לכך, סוף סוף מצא לו ליקץ תקופה ארוכה מקום עבודה כעולה מנ/6. מאסר בעבודות שירות תביא לפיטוריו ממקום עבודתו הנוכחית, ולא דיברתי על כך שהוא עובד בין היתר משלם

מזונות לשלושת בנותיו הקטינות שלא חטאו ולא פשעו ובמזונותיהם הוא חייב. אני חושש שגם ענישה שכזו תקטע שלא לצורך את ההליך השיקומי טיפולי שעבר הנאשם עד כה.

בנסיבות אלה אני סבור שמקרה חריג שבחריגים זה ומבלי שאני מתעלם מחומרת כישלונו של הנאשם, אך מדובר במעידות מלפני 6.5 שנים ולפני שנתיים ומאז לא מעד ולא הפר את תנאי השחרור שנקבעו לו, אדם נורמטיבי לחלוטין, רכש כלים בהליכי שיקום שלא ניתן היה לצפות מעבר להם, עמד בכל אשר נדרש, מקרה זה מאפשר כמעט הייתי אומר גם מצדיק התחשבות בנאשם תוך חריגה לקולא ממתחמי הענישה.

וכך אני מחליט לעשות על פי חוש צדקי וצו מצפוני וכבר היו מקרים ומקרים קשים וחמורים שבתי משפט עשו דרך זו הן בפסיקה שהגיש לי הסנגור והן בפסיקה אחרת, דוגמא תיק 48482-04-19 שם המאשימה עצמה הסכימה לענישה בדמות מאסר על תנאי בנוסף לרכיבים אחרים כב' השופט יוסף טופף בשבתו בבית משפט באילת בתיק 61397-03-16 דן באריכות בסוגיה של המתח שבין חומרת העבירות ותוצאותיהן המצדיקות ככלל הטלת מאסר בפועל לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם ומסלול שיקומו המוצלח הנוטים לכיוון הימנעות מהשטת מאסר בפועל אף כזה שירוצה בעבודות שירות. כן אפנה לתיק פלילי 3498-11-14.

סוף דבר, לאחר ששקלתי את כל השיקולים, תקופת המעצר אמנם רק של 4 ימים בה היה הנאשם עצור בתיק זה סמוך לאחר האירוע השני, אך התקופה הארוכה של חצי שנה בה היה מצוי במעצר בית מלא בנהריה, לאחר מכן בתנאים מגבילים עד עצם היום הזה אני מחליט לגזור על הנאשם העונשים הבאים:

1. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום ששוב לא יעבור עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג.
2. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור שוב עבירה של תקיפה סתם של בן זוג.
3. קנס כספי בשווי 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר, הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים על סך 500 ₪ שווים ורצופים החל מיום 01.01.22.
4. צו מבחן למשך 6 חודשים על הנאשם כהמלצת שירות המבחן.
5. מחייב הנאשם בהתחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא יעבור תוך 3 שנים מהיום עבירה כלשהי של תקיפה מכל סוג שהוא כלפיי בן זוג.

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ [redacted] מדינת ישראל נ' XXX **19 יולי 2021**

בשולי הדברים נמנעתי מלחייב הנאשם לשלם למתלוננת פיצויים, הן משום שהתובע לא ביקש זאת בכוונת מכוון, בן משום ששום פיצוי בעולם לא יכול לפצות המתלוננת על מה שעולל לה הנאשם. אם ובמידה ותסבור שהיא מעוניינת להגיש נגדו תביעת נזיקין כמובן רשאית היא לעשות כן.

המזכירות תשלח עותק פרוטוקול זה לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בבאר שבע.

<a7e>

ניתנה והודעה היום י' אב תשפ"א, 19/07/2021 במעמד הנוכחים.

חיים נחמיאס, שופט בכיר